

[Harald Nielsen.]

jeg håber, at den højtærede undervisningsminister vil være enig med mig heri.

Endelig har jeg, ligesom det ærede medlem hr. Anker Lau, nogle bemærkninger at gøre vedrørende Statsradiofoniens forhold. Jeg forsøgte sidste år at få frem, hvem der egentlig har ansvaret for det, der foregår bag jerntæppet i Rosenørns Allé, og der udspandt sig en diskussion, således som det desværre så ofte går med diskussioner, efter princippet: goddag mand — ækseskaft. Dette høje tings formand steg ned fra sit sæde, vred som en af olympens guder — som undervisningsministeren udtrykte sig — og lod mig vide, at der i baggrunden af denne sal var bøger, som man kunne læse i, hvis man da ellers kunne læse, hvilket det ærede medlem hr. Bomholt øjensynlig tvivlede på, at jeg kunne; der var loven om radiofonien, som kunne fås til udlån på biblioteket o. s. v. Men for mig at høre blev den korte mening af den lange tale den, at det var radiorådets formand, der havde ansvaret, og det må vel derfor være til ham, man skal adressere sine kritiske bemærkninger.

Jeg har jo den mening, og den deles af talrige mennesker, at radiofonien har politisk slagside. Dette er efter min mening forkert. Radiofonien har monopol på udsendelserne, og på grund heraf har radiofonien pligt til at overvåge, at der gives en objektiv, og hvis dette ikke kan ske, så en alsidig belysning af problemer, der vedrører politiske forhold eller samfundsforhold. Det tænker jeg også formanden for radiorådet er enig med mig i. Men opfyldes dette krav? Formanden for radiorådet vil mene ja, jeg vil mene nej, og jeg skal nævne nogle eksempler, som forekommer mig at bekræfte rigtigheden af min opfattelse.

Radiofonien havde i sin tid en udsendelse om arbejderbevægelsen i andre lande. Enhver, der fulgte denne serie af udsendelser, blev hurtigt klar over, at det var foredragsholdere af socialistisk observans, der fremstillede arbejderforhold og politiske forhold i de forskellige lande, her var tale om. Den oplysning, der her gaves, var ikke objektiv eller alsidig. Andre vurderinger end den, man ud fra et socialistisk, fagforeningspolitisk synspunkt må anlægge, kom ikke til orde i de udsendelser, jeg hørte.

Det samme gjaldt en udsendelse om Karl Marx og Marxismen. Også her var det tilhængere af den socialistiske opfattelse, der førte ordet.

Senere kom der — formodentlig som en modvægt — en foredragsserie om liberalismen,

og den afsluttedes — og det finder jeg rigtigt — med en diskussion, hvor den højtærede finansminister H. C. Hansen kom til stede og gav en kritisk vurdering af denne bevægelse. De andre udsendelser, som jeg talte om, burde naturligvis have endt på samme måde, altså med en diskussion, hvor en kritisk røst kom til orde, hvor man hørte en anden vurdering end den, man ud fra en socialistisk opfattelse vil give. Det skete imidlertid ikke. Det er sådanne hændelser, der bekræfter ens opfattelse af, at radiofonien har politisk slagside.

Socialdemokratiet har jo endvidere den fordel fremfor andre partier en enkelt dag om året, nemlig 1. maj-dagen, at have radiofonien til rådighed. Jeg skal ikke kritisere, at arbejderne på den dag, der i særlig grad er blevet deres dag, får radioen til rådighed, men man må dog ikke glemme, at der også er arbejdere, der ikke er socialister, og som deler vi andres syn på det uheldige i, at arbejderbevægelsen i sine rimelige og rigtige bestræbelser for at nå frem til bedre kår har allieret sig med den socialistiske samfundsopfattelse, hvis virkeliggørelse efter vor synsmåde ikke vil være til gavn for arbejderbevægelsen, men til skade for den. Men sådanne røster kommer ikke til orde; det er i det store og hele socialistisk propaganda fra ende til anden, man hører den dag.

Det er imidlertid ikke blot i sådanne udsendelser, man mærker tendensen. Den kan findes også andre steder. Der blev således startet en udsendelse, som hed „Hvis jeg havde ham her“, hvor lytterne sender spørgsmål ind, som så sædvanligvis en minister besvarer. Ideen er måske i og for sig meget god, men når det fortrinsvis er socialistiske ministre, der kaldes til mikrofonen, kan det jo ikke forbavse, at det, man får at høre, får en noget ensidig politisk tendens. Enhver, der f. eks. hørte den højtærede statsminister i denne serie, vil sikkert indrømme; at han meget godt forstod at udnytte situationen.

Det er dog ikke alene i de foredragsserier og andre ting, som jeg her har nævnt, man mærker tendensen, man kan mærke den næsten daglig også i andre udsendelser. Således var der en i og for sig udmærket udsendelse, der hed „Huse syd for grænsen“, men den gik dog ikke til ende, uden at radiofoniens mand fik indføjede nogle ord om, at sydslesvigerne burde rives ud af den vrangforestilling, at Danmark er et rent slaraffenland at komme til, ligesom man tydeligt mærkede en meget bevidst tendens til stærkt at få fremhævet de materielle bevæggrunde, der kan være for at søge til Danmark. Det er jo det, man gerne fra regerings-